DÜŞÜNCENİN GÖLGESİNDE ZAMANSIZ SOHBETLER

Güven Yıldırım

Güven Yıldırım

DÜŞÜNCENİN GÖLGESİNDE ZAMANSIZ SOHBETLER

tilki
Kitap
yayınevi

DÜŞÜNCENİN GÖLGESİNDE ZAMANSIZ SOHBETLER
Güven YILDIRIM

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Ali Gül
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

1.Basım, İstanbul, Aralık 2025
ISBN: 978-625-5779-70-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DÜŞÜNCENİN GÖLGESİNDE ZAMANSIZ SOHBETLER

Güven YILDIRIM

GÜVEN YILDIRIM

1982 yılında Kars'ta dünyaya geldi. Artvin Şavşatlı bir baba ile Erzurumlu bir annenin evladı olarak, Anadolu'nun kültürel zenginliği içinde büyüdü.

Ortaokul öğrenimini İzmit'te tamamladıktan sonra lise yıllarını Çankırı Ziraat Meslek Lisesi'nde yatılı olarak geçirdi.

Ziraat alanındaki akademik yolculuğuna Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi'nde devam eden Yıldırım, yüksek lisansını Kocaeli Üniversitesi'nde tamamlayarak Ziraat Yüksek Mühendisi unvanını aldı. Mesleki hayatını Sakarya'da sürdürmekte, üretim ve toprağa dair birikimlerini hem sahada hem de yazılarında paylaşmaya devam etmektedir.

Evli ve üç çocuk babası olan Güven Yıldırım, gündelik hayata, insan ilişkilerine, toplumsal değişime ve değerlerimize dair gözlemlerini sade, içten ve sorgulayıcı bir dille kaleme alır. Bu eser, onun hayata karşı biriktirdiklerinin, düşündüklerinin ve söylemek istediklerinin satırlara dönüşmüş hâlidir.

ÖNSÖZ

Bismillahirrahmanirrahim.

Söz söylemek için çok erken, lakin söylenmemiş, söylenememiş sözleri de dile getirmenin tam zamanı.

İnsanoğlunu diğer canlılardan ayıran en önemli şey düşünebilmesidir. Lakin her ne kadar düşünsek de, düşüncelerimiz yalnızca başka birine aktarabildiğimiz kadar var olurlar.

Neden yazmayı seçtim, neden yazma ihtiyacı hissettim, tam olarak bilmiyorum. Kendime sorduğumda ise sayısız cevap verebiliyorum. Yazmak için sebeplerimin çokluğu, yazmamak için var olan bahanelerimin önüne geçti belki de. Belkilerim çok:

Dev galaksilerin, sayısız yıldızın ve gezegenin var olduğu, insanoğlunun zerre-i miskal hükmünde bile olmadığı bu âlemde, bir zerre olabilmekti belki de amacım. Kendimi ifade etmek, anlatmak, bana dair bir şeyler söylemek ya da sustukça biriktirdiğim çığlıkları, yazarak dışa vurmak istememdi belki. Geleceğe bir not düşmekti; kim bilir, göremeyeceğim ve tanıyamayacağım

torunlarıma kendimi ifade etmeye çalıştığım bir mektup yazmaktı. Anlamadığım, anlamlandıramadığım konularda, iç sesimle yaptığım tartışmaları kâğıda dökebilmekti belki. Biriktirdiğim "belki"lerin kabından taşmasıydı belki….

Bir şeylerin olabilirliğini, öncelikli olarak kendime, aileme ve çevremdekilere gösterebilmekti belki. Sanal zamanın ekran kaydırmaları arasında, bir kitap sayfası aralayan kişi ile duygu dünyam ve düşüncelerimi paylaşma hevesi, "İkra (Oku)" emrini hakkıyla anlayamadığımdan, sırlı Kalem'i (Kalem Suresine atfen) elime alıp okunsun diye yazma isteğimdi belki.

Konuşurken toplumsal önyargılar, ayıplamalar, kınamalar, mahalle baskılarına maruz kalmamak, bende iken benim esirimken, benden çıktığında esiri olma korkusu ile sarf etmediğim kelimelerimin bana ait olmadıklarını fark etmekti, bazen bazı şeyleri akışına bırakmak gerektiğini anlamam hatta, içime attığım, her ne sebep olursa olsun, söylenmemiş sözlerimi iletebilme arzusuyla kalemimi kuşanmaktı belki.

Beni çok sevdiğine, canı gönülden inandığım, anlamaya takat getiremeyeceğimi fark ettiğim Rabbime, aczimi sınırlı kelimelerle ifade etme biçimimdi belki.

Yazmak, belki bir başlangıç için besmele, ya da yeni bir perde için son sözlerimdi. Güneşin doğuşu ve batışı gibi…

BİRKAÇ KELİME…

Dünyaya gelen her insanın, bu dünyaya ve yaşadığı hayata dair söyleyeceği birkaç kelime vardır mutlaka. İnsan yaşar, yaşadıkça tecrübeler biriktirir; acı veya tatlı… Yaşanılan hayatın getirisi olan bu tecrübe ve yaşanmışlıklar, insandan insana aktarılabildiği ve yarar sağladığı kadar kıymetlidir.

Birkaç kelime çok kıymetlidir. Çünkü bazen bir yolda kalmışa yol gösterici, bazen bir derde derman, bazense bir umut olabilir insana. Yaşadıklarımız, tecrübelerimiz, bildiklerimiz, başka insanlara aktarabildiğimiz kadar kıymetlidir. Kıymetli olan aktarılabilendir.

Bir tecrübeyi veya bilgiyi işinize ya da başka bir insana aktaramıyorsanız, belki de ona sahip değilsinizdir.

Bu aktarımlar, bilgi ve tecrübelerinizin hayat arenasında ispatıdır aslında.

Bir insan düşünün: çok bilgili ve çok tecrübeli… Kütüphaneler dolusu kitap okumuş, diyar diyar gezmiş bu dünyayı… Bu

insandan ne beklenir? Bildiklerini ve tecrübelerini anlatması, paylaşması, yaşadıklarını başkalarına hissettirebilmesi, yaşatabilmesi… Bir insanın meyvelerinden biri de bu olsa gerek.

Bir fidanı düşünün: ulu bir ağaca dönüşürken nice sıkıntılar, nice rüzgârlar, nice zorluklar çektiğini hayal bile edemeyiz tam anlamıyla… Ta ki o Ulu ağaç, bize yaşadıklarını ve tecrübelerini duruşuyla, görünüşüyle, meyveleriyle kendi lisanınca anlatmaya karar verene kadar…

Kendince, karınca-kararınca bir şeyleri anlatmak, paylaşmak derdinde olmak gerekiyor. Hayata dair düşüncelerimizi, tecrübelerimizi başkalarına aktarabildiğimiz sürece bilgiliyiz ve tecrübeliyiz. İşte bu yüzden kalemi ele almak, o yüzden bir şeyler yazmak ve paylaşmak lazım…

SAMİMİYET…

Basit ama çok anlamlı bir kelime: samimiyet. İçten olma hali, ya da içtenlik; içinden geldiği gibi, en doğal hâliyle, özgürce. Günümüz şartlarında giderek unutulan, anlamını yitiren değerlerden biri. Maskelerin altında saklı kalan, bazense gizlenen bir hâl.

Yirmi birinci yüzyıl ne getirdi değil, ne götürdü diye bakmak gerekirse, bizden gidenleri saydığımızda samimiyet mutlaka üst sıralarda yer alacaktır. Yapmacıklığın ve sahteliğin alıp başını gittiği, insanların kendilerini olmadıkları biri gibi gösterme çabasına düştükleri günümüzde, samimiyet maalesef anlamsızlaşan ve kaybolan bir değer hâline geliyor. İnsanlar kendilerini "başka biri" gibi göstermeye çabaladıkça, samimiyetin kıymeti azalıyor. Bu yüzden farklı bir beklenti içerisinde olmak yanlış olur.

Toplumda, günümüz şartlarıyla ön plana çıkan veya çıkarılan kötü örneklerin çokluğu da bunun üzerine tuz-biber ekiyor. Herkes başka biri gibi olmaya, başka biri gibi davranmaya çalışıyor.

Beğendiği kişi gibi olabilme, onun kadar sevilme ve takdir edilme arzusu, insanları her geçen gün sahip oldukları değerlerden uzaklaştırıyor.

İnternet fenomenlerine özenen ve onlar gibi olmaya çalışan gençlerin durumu ise daha içler acısı, bazen de komik. Kendi benlik ve kişiliklerinden sıyrılarak "onun gibi" olma çabasına giren gençler, zaten kötü olan asılların, daha kötü kopyaları veya taklitleri hâline geliyor.

Bu özentiyi yıkabilmek zor. Zira iyi örneklerin görünürlüğünü ve fark edilebilirliklerini artırmak çok güç. Değerler eğitimini ailesinde ya da okulunda alamayan insanlar, kuru popülerliğin aslında bir değer olduğunu zanneder hâle geliyor.

İşin ilginci, bilmediğini de bilmediğinden, çıkmaza düşen ve samimiyetsiz, basmakalıp hâle gelen insanların sayısı her geçen gün artıyor. Eğer bir şekilde kaliteli ve değerli insanları görünür hâle getiremezsek, ya da insanlara değerler eğitimini veremezsek, hayatımız gerçekten çok samimiyetsiz bir hâl alacak.

EMPATİ

Aslında işin çıkmaza girmesini engellemek için empati, çok güçlü bir kalkan. Ancak insanların bunu başaramaması ya da empati kurabilen insanlara "zayıf" gözüyle bakmaları nedeniyle harcanıp giden zaman, bozulan sinirler...

Her geçen gün daha da bencilleşiyoruz. Kişisel kazançlarımız ve menfaatlerimiz uğrunda hiçbir şeyi ve hiç kimseyi gözümüz görmüyor. Basit bir tartışmayı bile, sırf kazanmış olabilmek uğruna insanları kırıp incitiyoruz. Oysa zor değil: Kendini karşısındakinin yerine koyabilmeyi başarabilmek. Hiç zor değil aslında; onun hangi duygu ve düşünceler içerisinde olabileceğini anlayabilmek. Ama kolay da değil. Bazı şeyler, yaşanmışlıklarla, tecrübe edilerek öğrenilebiliyor. Örneğin bekâr bir insanın, evli bir insanın yerine kendisini koyabilmesi ya da bir anne-babanın hislerini anlaması beklenemez. "Anlayamazsın; anlasan bile hissedemezsin!" derler ya, öyle bir şey. Buna rağmen, karşındakini anlayabilmek için çaba göstermek bile çok kıymetli. Hele bu çaba, karşındaki insan tarafından hissedildiğinde, bunun değeri paha biçilemez seviyede.

İyi niyetin olduğu her yerde, iyi niyeti suistimal de var tabii. Bazı insanlar, empatik insanlara sempatik yaklaşımlar sergileyerek, onların derinlerdeki duygularına biraz duygu sömürüsü ile dokunup istediklerini elde etmeyi kolayca başarabileceklerini fark ediyorlar ve bunu yaşam rutinleri hâline getiriyorlar.

Öyle insanlar var ki, sorunlarını asık suratlar, üzgün yüz ifadeleri ve her an dolup taşmaya hazır göz pınarlarıyla aşmaya alışkınlar. Hatta hedefe ulaşabilmek için, karşılarındaki kişiye bu empati tohumlarını göndermek üzere habercilere bile duygu sömürüsü yapmaktan geri kalmıyorlar. Sistem çok ustaca kurulmuş doğrusu…

Hedeflenen kişiyi bir sebeple duygu sömürüsünün, etki alanına çekemiyorsa, bu alana dahil olan başka birini kullanarak, bu duygu transferiyle amaçlarına ulaşıyorlar. Tabi zamanla, bulundukları çevrede bu etkiler giderek azalsa da, usta bir duygu sömürücü ve kışkırtıcı olarak hayatlarını devam ettiriyorlar. Sömürerek semirmeye çalışıyorlar; ancak insanlar "karşısında" zavallı etkisine neden olacak hareketleri, onları hiçbir zaman amaçlarına gerçek anlamda ulaştırmıyor.

Hayat akıp giderken, iyi duygu ve düşünceleri sömürmeye çalışan insanlarla sürekli karşılaşacağız, bu muhakkak. Unutmamamız gereken ise, bizi biz yapanın kendi değer yargılarımızla hareket etmek olduğunu bilmek. Karşısındakini anlama çabası insanı zayıf göstermez; aksine daha güçlü yapar. Ve bir de şu var: Zaman zaman duyguları sömürülse de, iyi insanların, diğerlerine öğretmesi gereken çoook şey var.

KOLTUK SEVDASI

Bizde kötü bir huy var; "Ye kürküm ye" deyiminde olduğu gibi, koltuk ve makam sahibi olan insanlar gereğinden fazla ve ölçüsüzce hürmet görürler. Bu da hem bu koltuk sahiplerinin, hem de o koltuğa sahip olmak isteyenlerin ölçüyü kaçırmasına neden olur. Durum öyle vahim hale gelebiliyor ki, koltuğa oturmadan çok iyi tanıdığınız insanlar, bir konuma geldiklerinde, aslında onları tanımadığınızı fark ediyorsunuz.

"Bir insanı iyi tanımak istiyorsanız ona ya bir makam, ya da yüksek miktarda para verin!" sözüne benzer şekilde, insanlar sakladıkları ve dönüştükleri kişiliklerle insanı şaşkına çeviriyor. Hemen herkes hayatı boyunca bu veya buna benzer şeyler yaşamıştır. Bir tür sarmaşık gibi olan koltuklar, oturanları yavaş yavaş sarmaya başlar; bir ortak yaşam formudur bu aslında. Sarmaşık, koltuğa oturanı sarıp sarmalayıp onu korur, egosunu besler, gururunu okşar.

Koltukta oturanları, -tevazu ile bu makamda duranlar müstesna olmak üzere- zaman içerisinde koltuğun cazibesi kendilerinden geçip koltuk uğruna her şeyi yapabilecek bir hâle getirebiliyor. Hasbel kader ve istemeyerek de olsa, bir koltuğa gelenlerin birçoğu, zamanla koltuğun kendilerinin ayrılmaz bir parçası olduğunu hissetmeye başlıyorlar. Bu his, damarlarında dolaştıkça, sahip oldukları iyiye dair ne varsa zamanla kayboluveriyor. Bir tür başkalaşımdır bu: tevazu gider, gurur ve kibir gelir; anlayış gider, öfke gelir; insaniyet gider, samimiyet gider, içtenlik gider… Gider de gider… Ama kişi bunu her ne kadar fark etse de egosundaki kabarma ve makam sarhoşluğu ile durumu pek önemsemez.

Tevazu yükseltir, kibir ise alçaltır. Fakat bunu, hele de işgal ettiği konumu liyakatsizce elde eden birine anlatamazsınız. Liyakatsizlik arttıkça gurur, kibir ve bazen öfke gibi semptomlar ortaya çıkar. Koltukta oturmayı müteakip, bu belirtiler her geçen gün artarak çeşitlenir ve belirgin hale gelir:

"Ben'ler çoğalır, Her şeyi biliyormuş gibi yapmalar, her konuya hâkimmiş gibi davranmalar, hiç bilmediği konularda bile konu uzmanına nal toplatırcasına ahkâm kesmeler gözlemlenir.

Maalesef, durum çoğunlukla böyle devam eder… Ta ki, koltuktan bir sebeple kalkana kadar. Ondan sonra, daha önce konumları nedeniyle arayıp soranlar kesilince, yavaş yavaş içlerindeki geçmiş güzel günlere hasretleri içlerine çöker ve koltuk hasretleri derinleşir. Bu sefer "Ben zamanında…" deyip başlarlar. Ama o "zaman" geçmiştir artık.

Hastalığın bu son evresinde, koltuktan bulaşan sarmaşıktan her ne kadar kurtulmuş olunsa da, kalıcı izler zaman zaman kanar ve buruk acılar yaşatır. Arkadaşsız ve gerçek anlamda sevensiz

Her insanın içinde biriken sözleri vardır; kimisi susar, kimisi yok sayar, kimisi ise kaleme sarılır.

Kitap, işte o birikenlerin, söylenemeyenlerin, ertelenenlerin, içe atılanların ağırlığından doğan bu eserle okurun karşısına çıkıyor.

Düşüncenin Gölgesinde Zamansız Sohbetler, okuyucusunu modern hayatın girdaplarından çıkarıp vicdana, samimiyete, hakikate ve insan olmaya dair bir yüzleşmeye çağırıyor.

Toplumsal çarpıklıklardan kişisel muhasebelere, değersizleşen kavramlardan unutulan insani meziyetlere; samimiyet, empati, adalet, liyakat, kibir, gösteriş, hayranlık, kutsallık, düşünce özgürlüğü, öğretmenlik, para-güven ilişkisi... Hepsi yalın fakat derin bir anlatımla ele alınıyor.

Bu kitap; bize unutturulan gökyüzünü yeniden hatırlatıyor, kural tanımazlığın bir toplumda nasıl çürüme başlattığını gösteriyor, yüzeysel popülerliğin içi boş dünyasını gözler önüne seriyor, insanı yücelten fedakârlıkları, alçaltan kibirleri anlatıyor, ve belki de en önemlisi: kendimizle yeniden konuşmamızı sağlıyor.

Her bölüm bir sarsılış, her satır bir bakış açısı, her kelime bir "Dur ve düşün!" çağrısı niteliğinde...

Bu eser, bir öğüt kitabı değil; bir uyanış daveti. Ne susanların sesi ne bağıranların gürültüsü... Bu kitap, hakikati arayanların kalemle yapılan yolculuğu.

Okuduğunuzda; belki kızacak, belki gülecek, belki de "Ben de tam bunu düşünüyorum." diyeceksiniz. Ama en çok, kendinizi bulacaksınız.

Çünkü kimi kitaplar okunur, kimi kitaplar düşündürür, bazıları ise insanı kendiyle yüzleştirir. Kendinizle yüzleşin!

Güven Yıldırım

DÜŞÜNCENİN GÖLGESİNDE ZAMANSIZ SOHBETLER

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN-13: 978-625-5779-70-0